

Arrest

nr. 203 738 van 9 mei 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VAN BELLINGEN
Gemeentehuisstraat 3
1653 BEERSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat K. VAN BELLINGEN en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 15 december 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 28 december 2015 asiel aan. Op 23 juni 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Afghaanse nationaliteit en bent u een Pasthou, afkomstig uit het district Hisarak, Nangarhar provincie. U verklaarde dat uw vader in Saoedi-Arabië woonde. Uw moeder zou zijn overleden aan ziekte en daarop belde u uw vader om naar Afghanistan te komen. Uw vader wilde vanuit Jalalabad naar uw dorp in Hisarak reizen maar werd door de Taliban doorgang geweigerd. Na twee pogingen is uw vader 's nachts naar huis willen komen met een chauffeur, maar hij werd door de Taliban gedood op verdenking van spion te zijn voor de Afghaanse overheid. Later werd u door de Taliban ontvoerd en enkele dagen vastgehouden in het centrum. Toen dat centrum werd aangevallen door helikopters en de Taliban op de vlucht sloegen, kon u ontsnappen. U kwam uiteindelijk in Jalalabad terecht alwaar u enkele dagen in een madrassa verbleef. Uw oom zou, via de verkoop van uw gronden, voor geld hebben gezorgd om naar het buitenland te reizen. U reisde per bus en smokkelaar via Iran, Turkije naar België waar u in december 2015 asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u een taskara (Afghaanse identiteitskaart), een taskara van uw vader, een brief van de dorpsoudsten (maliks), een brief van het districtshoofd en een enveloppe uit Kaboel neer. U voegde later eveneens twee telefoonnummers neer, een aankoopbewijs van uw mobiele telefoon in België en twee foto's.

B. Motivering

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u noch de status van Vluchteling, noch de Subsidiare beschermingsstatus kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiare bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Betreffende uw identiteit stelt het CGVS primo vast dat u ten aanzien van de asielinstanties in eerste instantie verklaarde minderjarig te zijn. U verklaarde te zijn geboren op 31 januari 1999 (zie fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling (X)). Het CGVS verwijst echter naar de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij in februari 2016 in verband met de medische test tot vaststelling van uw leeftijd. Die beslissing toont aan dat u ouder dan 18 jaar bent, waarbij 20,6 jaar, met een standaarddeviatie van een tweetal jaar, een goede schatting is. Aldus blijkt dat u ouder bent dan u zich voordoet aan de Belgische autoriteiten. U trachtte aldus de Belgische autoriteiten te misleiden. U legt ter staving van uw identiteit een taskara (Afghaans identiteitsdocument) neer waarom staat vermeld dat u 15 jaar was in 1393 (Gregoriaanse kalender: maart 2014 – maart 2015). De taskara blijkt na vertaling te zijn uitgegeven op 07/09/1393, zijnde 28 november 2014. Echter blijkt uit informatie dat het in Afghanistan vrij éénvoudig is om valse en/of vervalste documenten te verkrijgen waardoor de waarde van deze taskara zeer gering is. Bovendien legde u secundo geen coherente verklaringen af aangaande uw naam. Blijkbaar hebt u ten aanzien van de Belgische politiediensten in Luik op 15 december 2015 uzelf kenbaar gemaakt onder de naam 'I. K. (...). Nochtans verklaarde u enkele weken nadien ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat uw naam eigenlijk niet I. (...) is. Gevraagd naar de reden hiertoe, gaf u aan dat u onderweg zonder enige reden steeds een andere naam gebruikte omdat 'iedereen dat deed', hetgeen weinig kan overtuigen (zie gehoorverslag CGVS p.3). Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat deze waarheidsgetrouw minstens de essentiële zaken van zijn asielaanvraag, zoals identiteitsgegevens, weergeeft.

Dat u in België asiel wilde aanvragen en dan bij aankomst in België ten aanzien van de Belgische politiediensten een andere naam opgaf, ondermijnt dan ook reeds uw algemene geloofwaardigheid. In de marge daarvan vraagt het CGVS zich ook af waarom u onderweg naar Europa een andere naam zou hebben moeten gebruiken. Dat anderen u daartoe aanzetten, zonder meer of zonder verdere reden, kan maar moeilijk overtuigen.

Betreffende uw beweerde asielrelaas stelt het CGVS vast dat dit op basis van incoherenties en onsamenhangende, evenals tegenstrijdige, verklaringen én een gebrek aan documenten ter staving niet geloofwaardig moet worden geacht.

Ten eerste kunt u op geen enkele manier bepaalde belangrijke elementen van uw relaas staven met enig document of ander begin van bewijs. U verklaarde dat uw vader vanuit Saoedi-Arabië naar Afghanistan terugkeerde na de dood van uw moeder. Noch staaft u de dood van uw moeder, noch de jarenlange ziekte aan dewelke ze zou hebben geleden. Nochtans verklaarde u dat uw oom zorgde voor de behandeling van uw moeder en uzelf ook medicijnen aankocht voor haar (zie gehoorverslag CGVS p.10). Noch staaft u dat uw vader in Saoedi-Arabië werkte. Nochtans kan daarvan een bewijs worden geleverd door voorleggen van een paspoort, van overschrijvingsbewijzen waarmee uw vader geld opstuurde, een werkvergunning uit Saoedi-Arabië of andere stukken. U legde daarvan niets voor, meer zelfs, u had helemaal geen weet van een paspoort en/of visum voor uw vader (zie gehoorverslag CGVS p.17). Dat u als enige en minstens bijna meerderjarige zoon op het ogenblik van uw vertrek daar niets over zou weten komt maar weinig aannemelijk over. Noch legde u verder enige stukken voor wat betreft de eigendom van uw huis en/of gronden. U verklaarde, gevraagd of u thuis eigendomsdocumenten van uw huis bezat, trouwens eerst 'misschien, waarna u even later volmondig 'ja, natuurlijk' verklaarde (zie gehoorverslag CGVS p.11), hetgeen weinig coherent overkomt. Ten slotte legde u ook geen enkel stuk neer waaruit zou blijken wanneer u Afghanistan zou hebben verlaten, evenmin legde u eng stuk neer ter staving van uw beweerd reisweg. U gaf tijdens het gehoor op het CGVS aan dat u geen stukken meer zou kunnen voorleggen (zie gehoorverslag CGVS p.25). U stelde 'dat gaat nooit lukken'. Echter is het opvallend dat u na het gehoor er dan wél in slaagde nog twee foto's door te sturen. Op deze foto's kan echter op geen enkele wijze worden opgemaakt waar ze zijn genomen, noch wanneer of onder welke omstandigheden.

Ten tweede stelt het CGVS vast dat de twee brieven van respectievelijk enkele dorpsoudsten en A. K. (...) weliswaar vertellen wat er met uw vader zou zijn gebeurd, maar dat ze nergens aanhalen dat u door de Taliban werd meegenomen waarna u kon ontsnappen. Op basis van toegevoegde informatie waaruit blijkt dat het in Afghanistan gemakkelijk is om desnoods via corruptie valse of vervalste stukken te verkrijgen, hebben zulke brieven al een zeer geringe bewijswaarde. Wanneer blijkt dat dan een quasi essentieel element van uw asielaanvraag nergens in die brieven is terug te vinden, terwijl ze nochtans ten behoeve van uw asielaanvraag lijken te zijn opgesteld, doet de geloofwaardigheid van deze stukken volledig teniet.

Ten derde stelt het CGVS vast dat u in de vragenlijst van het CGVS liet optekenen dat uw vader wegens de ziekte van uw moeder terugkeerde naar Afghanistan (zie vragenlijst CGVS vraag 5), waarna uw vader werd vermoord door de Taliban en waarna uw moeder dan overleed. Verderop in de vragenlijst verklaarde u dan dat uw moeder overleed acht dagen voor uw vader (zie vragenlijst CGVS vraag 5). Dat u zulke tegenstrijdige verklaringen aflegde ten aanzien van de DVZ bij het invullen van deze vragenlijst én dat u deze vragenlijst dan voor akkoord ondertekende nadat die u was voorgelezen in uw moedertaal, komt bedenkelijk over en doet twifelen aan de waarachtigheid van uw relaas. Dat u later ten aanzien van het CGVS de inhoud van de vragenlijst corrigeerde (zie gehoorverslag CGVS p.2), doet niets af aan deze vaststelling. Meer zelfs, u stelde ten aanzien van het CGVS op hetzelfde ogenblik ook vast dat u niet twee maanden, zoals vermeld in de vragenlijst van het CGVS (zie vragenlijst CGVS vraag 5), maar zeven of acht dagen in een madrassa in Jalalabad verbleef (zie gehoorverslag CGVS p.2). Zulke vergissing van tijd komt weinig aannemelijk over, ook al gaf u aan dat u op de DVZ bij het invullen van die vragenlijst van het CGVS zou verklaard hebben dat u de intentie had om twee of drie maanden in Jalalabad te blijven. U gaf in de vragenlijst aan dat uw oom in die tussentijd uw gronden verkocht en een smokkelaar diende te contacteren voor uw vertrek. Aldus komt een verblijf in Jalalabad van slechts zeven of acht dagen eerder weinig aannemelijk over.

Ten vierde stelt het CGVS vast dat het helemaal niet duidelijk is waarom de Taliban uw vader als spion verdacht. Dat is trouwens ook een element dat nergens staat vermeld in de twee brieven van respectievelijk enkele dorpsoudsten en A. K. (...), hetgeen opnieuw de geloofwaardigheid van uw verklaringen danig ondermijnt. Dat uw vader trachtte naar zijn dorp te gaan wegens de dood van uw moeder, is immers een aannemelijke reden en het komt dan ook verwonderlijk over dat de Taliban uw vader, die als arbeider in Saoedi-Arabië werkte, als een spion zou zien enkel omdat die naar zijn dorp wilde gaan. Dat de Taliban daarop zou besluiten ook u te willen doden, u die eigenlijk amper iets wist van uw vader, komt al helemaal weinig overtuigend over. Dat ze u in hun zogenaamde centrum dan nog enkele dagen zouden vasthouden en u bij een aanval zouden laten ontsnappen, geeft aan dat de Taliban weinig concrete interesse had om u op welke manier dan ook aan te pakken, hetgeen opnieuw danig de geloofwaardigheid van uw relaas ondermijnt.

Ten slotte is het opmerkelijk dat u zichzelf onder uw eigen naam én met foto's op facebook plaatst (zie gehoorverslag CGVS p.5). Indien u verklaart dat u van de Taliban kon ontsnappen en dat u door hen

vrees gezocht te worden, is dat opmerkelijk, ook al bent u nu in België. Deze kwetsbare opstelling voor u en eventuele verwanten in Afghanistan, doen verder afbreuk aan uw bewering een vrees te kennen ten aanzien van de Taliban.

Er kan daarom besloten worden dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat de Taliban u in Afghanistan zouden zoeken. U geeft aan dat er geen andere redenen waren waarom u Afghanistan hebt verlaten. U slaagde er dus niet in om aannemelijk te maken dat u in Afghanistan te vrezen had voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat u een reëel risico liep op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten vermogen het niet om deze appreciatie te wijzigen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Er is immers geen behoefte aan internationale bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Om te bepalen of de asielzoeker over een redelijk vestigingsalternatief beschikt in een ander deel van het land van nationaliteit, dient rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land van herkomst en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Wat de algemene situatie in Afghanistan betreft dient opgemerkt te worden dat uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. In bepaalde gebieden bestaat er actueel geen reëel risico voor burgers om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Deze gebieden kunnen dan ook worden beschouwd als regio's in Afghanistan waar men zich kan vestigen om zich te onttrekken aan de onveiligheid waarvan sprake is in bepaalde regio's in het land.

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft dient opgemerkt te worden dat een asielzoeker de verplichting heeft om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem of haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van u dat u zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Het CGVS mag van u correcte en coherente verklaringen, en waar mogelijk documenten, verwachten met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, uw leeftijd, uw achtergrond, ook die van relevante familieleden, de landen en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken en de afgelegde reisroute. Er kan van u dan ook worden verwacht dat u het CGVS inzicht verschaft in uw werkelijke achtergrond, het werkelijk (familiaal) netwerk waarop u kan steunen en uw reële financiële draagkracht, zodat het CGVS kan beoordelen of u over een intern vestigingsalternatief kan beschikken. Een asielzoeker die geen zicht biedt op deze elementen en het daardoor voor het CGVS onmogelijk maakt te beoordelen of hij in staat is om bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud te voorzien, maakt niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Er dient immers te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde achtergrond, uw zogenaamde gebrek aan sociaal en/of familiaal netwerk en bijhorende financiële draagkracht en uw uiteindelijke ogenblik van vertrek uit Afghanistan.

Primo en zoals hierboven reeds aangehaald stelde u ten aanzien van het CGVS op hetzelfde ogenblik ook vast dat u niet twee maanden, zoals vermeld in de vragenlijst van het CGVS (zie vragenlijst CGVS vraag 5), maar zeven of acht dagen in een madrassa in Jalalabad verbleef (zie gehoorverslag CGVS

p.2). Zulke vergissing van tijd komt weinig aannemelijk over, ook al gaf u aan dat u op de DVZ bij het invullen van die vragenlijst van het CGVS zou verklaard hebben dat u de intentie had om twee of drie maanden in Jalalabad te blijven. U gaf in de vragenlijst aan dat uw oom in die tussentijd uw gronden verkocht en een smokkelaar diende te contacteren voor uw vertrek. Aldus komt een verblijf in Jalalabad van slechts zeven of acht dagen eerder weinig aannemelijk over. In het licht van bovenstaande merkt het CGVS hier op dat u er tijdens het gehoor op het CGVS blijkbaar alles aan deed om een beoordeling van het 'intern vluchtalternatief' onmogelijk te maken. Zo is het ook opvallend dat u aangaf in België documenten te hebben ontvangen vanuit Afghanistan (zie gehoorverslag CGVS p.5). U gaf daarbij zelf aan, zelfs voordat u daarover vragen werden gesteld, dat u een enveloppe uit de hoofdstad Kaboel werd opgestuurd, maar dat u die persoon niet kende. Meer zelfs, u verklaarde 'ik ken daar niemand'. Het lijkt er dan ook sterk op dat u, ondanks dat u daar op dat ogenblik geen vragen werden over gesteld, al enigszins de mogelijkheid van de toepassing van een intern vluchtalternatief wilde onmogelijk maken.

Secundo en eveneens zoals hierboven al aangehaald, gaf u tijdens het gehoor op het CGVS aan dat u geen stukken meer zou kunnen voorleggen (zie gehoorverslag CGVS p.25). U stelde 'dat gaat nooit lukken'. Echter is het opvallend dat u na het gehoor er dan wél in slaagde nog twee foto's door te sturen. Op deze foto's kan echter op geen enkele wijze worden opgemaakt waar ze zijn genomen, noch wanneer of onder welke omstandigheden. Echter, dat u nu bepaalde stukken wél weet voor te leggen, geeft aan dat u wel degelijk contacten heeft in Afghanistan en aldus kan verwacht worden dat u méér stukken voorlegt om te staven wie u werkelijk bent en wat uw werkelijke situatie in Afghanistan was.

Tertio en eveneens reeds aangehaald, weet u niets te vertellen over het paspoort dat uw vader moet hebben gehad om in Saoedi-Arabië te werken, het bijhorende visum en de precieze wijze van geld overmaken van Saoedi-Arabië naar Afghanistan (zie gehoorverslag CGVS p.17). Dit is niet aannemelijk indien u werkelijk de enige zoon, en dus oudste zoon, was in Afghanistan en bijna meerderjarig. Aldus lijkt u ook hier geen zicht te willen geven op de werkelijkheid. In dit kader is het trouwens opvallend dat u er wél in slaagde om de 'taskara' van uw vader te laten opsturen. Dat uw oom de 'taskara' van uw vader zou kunnen hebben bemachtigen maar dat er geen spoor is van zijn paspoort, het document bij uitstek om een identiteit vast te stellen, komt opmerkelijk over.

Quarto gaf u aan dat uw 'taskara' zou zijn uitgegeven vóórdat uw ouders waren overleden (zie gehoorverslag CGVS p.9). Echter wanneer de Afghaanse datum 07/09/1393 wordt omgerekend, is dat 28 november 2014. Gezien u verklaarde dat uw moeder was overleden ongeveer twee jaar en acht maanden geleden, zijnde ruw geschat de zomer van 2014, blijkt dat uw 'taskara' is uitgegeven nadat uw ouders zijn overleden. Daarbij is het opmerkelijk dat u verklaarde dat de Taliban u zou hebben gevraagd om een 'taskara' te halen, want de Taliban zijn in principe gekend tegen de overheid. Ook verklaarde u dat uw reis naar België ongeveer drie maanden duurde (zie gehoorverslag CGVS p.22). Gezien uw aankomst en asielaanvraag in België in december 2015, kan worden aangenomen dat u de zomer van 2015 vertrok uit Afghanistan. Dat komt niet overeen met de twee jaar en acht maanden die u aangaf als zijnde de tijd die verstreken is tussen het overlijden van uw ouders en het gehoor op het CGVS en waaruit blijkt dat het de zomer van 2014 was dat uw ouders zijn overleden. Het is hoe dan ook opvallend dat u noch aangaande het overlijden van uw moeder, noch uw vertrek uit Afghanistan enige concrete tijdsaanduiding kan geven (zie gehoorverslag CGVS p.14 en 22).

Quinto is het opvallend dat u verschillende zaken kan vertellen uit Hisarak en zelf aandringt om meer dorpen rond uw dorp te mogen vertellen (zie gehoorverslag CGVS p.25). Dit komt nogal gestudeerd over, evenzeer uw poging om op vragen naar uw belevenissen, te antwoorden met verwijzingen naar andere incidenten waarvan u er blijkbaar verschillende wilde opsommen (zie gehoorverslag CGVS p.22). Dit komt over als zijnde ingestudeerd wat dan weer minder in overeenstemming is met uw beweerde analfabetisme. U blijkt immers toch bewust een andere naam te kunnen opgeven, uw gehoorverslag van de DVZ en andere stukken te ondertekenen met een handtekening én actief te zijn op facebook (zie administratief dossier, blauwe map). U geeft aan een facebook profiel te hebben en daaruit blijkt dat u veel vrienden hebt, dat sommige van die vrienden in Jalalabad of Kabul wonen/verblijven én dat er vele vrienden de naam J. (...) hebben. Aldus blijkt u toch een redelijk sociaal en/of familiaal netwerk te hebben waar u blijkbaar geen duidelijk zicht wilt op geven. U gaf zo ten aanzien van het CGVS ook eerst aan dat u in Afghanistan geen telefoon had (zie gehoorverslag CGVS p.4), maar later bleek u wél over een telefoon te hebben beschikt in Afghanistan (zie gehoorverslag CGVS p.16). In elk geval werd u gevraagd met wie u contacten onderhield vanuit België, maar dat bleek enkel uw oom te zijn (zie gehoorverslag CGVS p.6). Maar wanneer gevraagd dat op uw telefoon te laten blijken, geeft u direct aan dat andere Afghanen uw telefoon zouden gebruiken om Afghanistan te bellen. Aldus zouden er vele contacten zijn tussen uw telefoontoestel en Afghanistan. Dat u op zulke manier

enige controle van uw contacten in Afghanistan lijkt te willen ontlopen, komt weinig aannemelijk over en ondermijnt serieus de geloofwaardigheid van uw beweerde contacten in Afghanistan. Dat u trouwens als analfabeet een facebook account weet te onderhouden waar u verschillende vrienden hebt die in Kabul en Jalalabad wonen, komt evenzeer opmerkelijk over.

Sexto gaf u zeer spontaan aan dat de persoon die u een enveloppe stuurde vanuit Kabul u onbekend is. U gaf dit aan alvorens u daarover vragen werden gesteld en het lijkt er sterk op dat u een toepassing van een intern vluchtalternatief in Kabul wilde vermijden. Het is echter zeer opmerkelijk dat op basis van dat telefoonnummer een facebook account werd gevonden van ene 'B. J. (...)' die ook terug te vinden is in uw lijst van 'vrienden' op uw facebook account. Dat u deze persoon niet kent komt dan ook weinig overtuigend over.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over uw beweerde achtergrond, uw zogenaamde gebrek aan sociaal en/of familiaal netwerk en bijhorende financiële draagkracht en uw uiteindelijke ogenblik van vertrek uit Afghanistan. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt laat u niet toe om op basis van uw verklaringen op een correct zicht te krijgen op uw persoonlijke omstandigheden. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot het door u aangemeten socio-economisch profiel in Afghanistan, verhindert u het CGVS te beoordelen of u in staat is om bij een terugkeer naar Afghanistan, buiten uw regio van herkomst, in uw levensonderhoud te voorzien. Bijgevolg laat u niet toe de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan en weigert u aldus de noodzakelijke medewerking te verlenen bij de beoordeling van uw mogelijkheden tot hervestiging. Nochtans berust voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking op uw schouders.

Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen kan u de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoekplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel, dat uit twee onderdelen bestaat, voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, goedgekeurd door de wet van 27 februari 1967, van de artikelen 48/3, 48/4, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 4.3 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad

van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van “*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*”.

In een eerste onderdeel wijst verzoeker er wat betreft de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden en ongeloofwaardigheden op dat het voor hem niet mogelijk is om steeds coherente verklaringen af te leggen omwille van het trauma dat door de omstandigheden werd veroorzaakt, de tijdsperiode tussen zijn vertrek uit Afghanistan en zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS), de spanningen die de procedure voor hem meebracht en zijn beperkte scholingsgraad.

Hij stelt vervolgens dat het, gezien zijn kwetsbaar profiel, paste om zijn specifieke situatie in het geval van terugkeer te onderzoeken en wijst erop dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan een “*returnee*” zou zijn met ernstige problemen door zijn opgelopen trauma’s en zijn beperkte mogelijkheden *qua* scholing, temeer nu hij er geen netwerk meer heeft. Verzoeker verwijst hierbij naar – en citeert uit – rapporten van OCHA en UNHCR. Verzoeker stipt verder aan dat zijn ouders dood zijn en dat hij een probleem heeft met zijn paternale familie, die banden heeft met de taliban en aan de oorsprong ligt van het feit dat zijn vader door de taliban als spion werd geveiseerd. Voorts verwijst verzoeker naar – en citeert hij uit – een rapport van Amnesty International over de leefsituatie van teruggekeerde vluchtelingen en een rapport van de “*Internal Displacement Monitoring Centre*”, waaruit hij afleidt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan in mensonwaardige omstandigheden zou moeten leven. Verzoeker wijst er nog op dat de Afghaanse overheid zelf in opstand kwam tegen de deportaties van mensen naar het land in oorlog. Hij verwijst hiervoor naar een verklaring van de Afghaanse Mensenrechtencommissie en de Afghaanse “*Ministry of Refugees and Repatriation*”, naar een radiofonisch interview met de Afghaanse minister belast met de terugkerende vluchtelingen en naar een rapport van Human Rights Watch. Tevens verwijst verzoeker naar het “*SIGAR-rapport*” van het Amerikaanse leger waaruit zou blijken dat de economische situatie in Afghanistan sinds het terugtrekken van de buitenlandse legers aldaar nog veel slechter is geworden. Verzoeker meent dan ook dat hij volledig aan zijn lot overgelaten zal moeten overleven in bijzonder moeilijke omstandigheden, zonder reële kansen om in zijn eigen levensonderhoud te voorzien en dat dit een onmenselijke behandeling uitmaakt.

Wat betreft de stelling van de commissaris-generaal dat hij op geen enkele manier bepaalde elementen van zijn relaas zou kunnen staven met enig document of ander begin van bewijs, laat verzoeker gelden dat hij sinds zijn vlucht uit Afghanistan nog zeer moeilijk aan andere documenten kon geraken en dat hij de documenten die hij in zijn vlucht mee kon nemen reeds heeft voorgelegd. Verzoeker acht de motivering in de bestreden beslissing om documenten zoals de werkvergunning van zijn vader te vereisen onredelijk.

Wat betreft de motivering in de bestreden beslissing over de brieven van de dorpsoudsten en A. K., stelt verzoeker dat de commissaris-generaal niet weergeeft in welke mate deze stukken zouden zijn aangetast door enige valsheid.

Wat betreft de motivering in de bestreden beslissing over de tegenstrijdigheid in de vragenlijst, betoogt verzoeker dat hij deze uiteindelijk heeft verduidelijkt en rechtgezet in zijn gehoor op het CGVS en dat deze fout dus niet kan worden aangehaald om tot de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen te besluiten. Dit geldt volgens verzoeker ook voor wat betreft de tijdsperiode van zijn verblijf in de madrassa in Jalalabad.

Wat betreft de motivering in de bestreden beslissing dat het niet duidelijk is waarom de taliban zijn vader als spion verdacht, laat verzoeker gelden dat hij dit op het CGVS “*spijtig genoeg niet (heeft) kunnen verduidelijken*” en stelt hij dat dit wordt verklaard door de banden van zijn paternale familie met de taliban en de problemen die de terugkeer van zijn vader opleverde voor de familiegronden die deze paternale familie in bezit wenste te krijgen, waardoor zij hem aangaven als spion.

Wat betreft het plaatsen van foto’s op Facebook onder zijn eigen naam verklaart verzoeker dat hij in België verblijft en niet inziet op welke wijze hij momenteel bij zijn verblijf hier problemen zou kunnen kennen met de taliban.

In een tweede onderdeel van het enig middel stelt verzoeker met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus dat in de bestreden beslissing niet betwist wordt dat hij afkomstig is uit het district Hesarak in de provincie Nangarhar. Hij laat gelden dat hij het niet eens is met de analyse door verwerende partij van de veiligheidssituatie en wijst erop dat de situatie in Afghanistan heel volatiel is. Hiervoor verwijst hij naar – en citeert hij uit – het EASO Country of Origin Information Report “*Afghanistan - Security Situation*” van januari 2016 waarin volgens hem duidelijk te lezen valt dat de situatie in Afghanistan steeds gevaarlijker wordt met een enorme stijging van burgerdoden. In verband met de stijging van burgerdoden verwijst verzoeker eveneens naar het “*Country Information and Guidance-rapport Afghanistan: Security and Humanitarian Situation*” van juli 2016 en een aantal schorsingsarresten van de Raad. Verzoeker meent dat de commissaris-generaal, gelet op deze alarmerende elementen, niet kon concluderen dat er geen risico zou bestaan voor zijn leven in geval van terugkeer naar Afghanistan.

Wat betreft zijn persoonlijke omstandigheden wijst verzoeker er nog op dat de tegenstrijdigheid die is gerezen over de duurtijd dat hij verbleef in de madrassa gedurende het gehoor op het CGVS werd rechtgezet en verduidelijkt, zodat de commissaris-generaal zich hier niet op kan vastpinnen. Voorts hekelt verzoeker dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met de specifieke moeilijkheden die hij heeft om nog specifieke documenten te verkrijgen en ook niet aangeeft waarom van hem verwacht wordt dat hij uitgebreide informatie zou kunnen geven over het paspoort en visum van zijn vader om in Saoedi-Arabië te kunnen werken. Voorts houdt de commissaris-generaal volgens verzoeker geen rekening met de omstandigheid dat zijn vader inmiddels overleden is en met de lange tijdsperiode van de asielpcedure waardoor hij niet alle details nog kan kennen. Ten slotte stelt verzoeker nog dat hem moeilijk kan worden verweten op Facebook vrienden te hebben staan die uit Kabul of Jalalabad afkomstig zijn en poneert hij dat dit nog niet betekent dat deze personen daar nog steeds wonen, laat staan dat hiermee wordt aangetoond dat hij op deze mensen zou kunnen terugvallen indien hij moet terugkeren naar Afghanistan.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 27 december 2017 brengt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij samen met een ongedateerd schrijven van de voorzitter van de “*commissie van Nomaden, Martelaren, Gehadicapten en vluchtelingen en bij de Wolesi Jirga*”, een verslag van de “*commissie van Nomaden, sociaal zaken, Martelaren, Gehadicapten, vluchtelingen en Ontheemden zaken*”, een dreigbrief met het logo van de taliban en een schrijven van de voorzitter van de “*commissie van Nomaden, sociaal zaken, Martelaren, Gehadicapten en Ontheemden zaken*” van 16 mei 2014 aan het ministerie van binnenlandse zaken van Afghanistan.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 52 van de Vreemdelingenwet doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepaling, die enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal betreft, geschonden acht.

Aangaande verzoekers verwijzing naar artikel 4.3 van de Kwalificatierichtlijn wordt opgemerkt dat deze bepaling is overgenomen in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. X). Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan derhalve de schending van artikel 4.3 van de Kwalificatierichtlijn niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van “*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*” moet ten slotte worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijk beginsel bekend is en dat verzoeker nalaat hierbij verdere toelichting te geven zodat dit onderdeel van het enig middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De voormelde artikelen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat hij er niet in slaagde aannemelijk te maken dat de taliban hem in Afghanistan zouden zoeken, nu (i) hij ouder is dan hij zich aan de Belgische autoriteiten voordoet, (ii) hij geen coherente verklaringen aflegde aangaande zijn naam, en (iii) zijn asielaanvraag op basis van incoherenties en onsamenhangende, evenals tegenstrijdige verklaringen en een gebrek aan documenten ter staving niet geloofwaardig moet worden geacht. Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, oordeelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat verzoeker, door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot het door hem aangemeten socio-economisch profiel in Afghanistan, het CGVS verhindert te beoordelen of hij in staat is om bij een terugkeer naar Afghanistan, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud te voorzien en dus niet toelaat de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt

niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. X).

Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze vaststelt dat verzoeker ouder is dan hij zich aan de Belgische autoriteiten voordoet en geen coherente verklaringen aflegde aangaande zijn naam en dat dit op zich verzoekers algemene geloofwaardigheid reeds ondermijnt. In de bestreden beslissing wordt dit als volgt toegelicht:

“Betreffende uw identiteit stelt het CGVS primo vast dat u ten aanzien van de asielinstanties in eerste instantie verklaarde minderjarig te zijn. U verklaarde te zijn geboren op 31 januari 1999 (zie fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling (X)). Het CGVS verwijst echter naar de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij in februari 2016 in verband met de medische test tot vaststelling van uw leeftijd. Die beslissing toont aan dat u ouder dan 18 jaar bent, waarbij 20,6 jaar, met een standaarddeviatie van een tweetal jaar, een goede schatting is. Aldus blijkt dat u ouder bent dan u zich voordoet aan de Belgische autoriteiten. U trachtte aldus de Belgische autoriteiten te misleiden. U legt ter staving van uw identiteit een taskara (Afghaans identiteitsdocument) neer waarom staat vermeld dat u 15 jaar was in 1393 (Gregoriaanse kalender: maart 2014 – maart 2015). De taskara blijkt na vertaling te zijn uitgegeven op 07/09/1393, zijnde 28 november 2014. Echter blijkt uit informatie dat het in Afghanistan vrij éénvoudig is om valse en/of vervalste documenten te verkrijgen waardoor de waarde van deze taskara zeer gering is. Bovendien legde u secundo geen coherente verklaringen af aangaande uw naam. Blijkbaar hebt u ten aanzien van de Belgische politiediensten in Luik op 15 december 2015 uzelf kenbaar gemaakt onder de naam ‘I. K. (...). Nochtans verklaarde u enkele weken nadien ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat uw naam eigenlijk niet I. (...) is. Gevraagd naar de reden hiertoe, gaf u aan dat u onderweg zonder enige reden steeds een andere naam gebruikte omdat ‘iedereen dat deed’, hetgeen weinig kan overtuigen (zie gehoorverslag CGVS p.3). Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat deze waarheidsgetrouw minstens de essentiële zaken van zijn asielaanvraag, zoals identiteitsgegevens, weergeeft.

Dat u in België asiel wilde aanvragen en dan bij aankomst in België ten aanzien van de Belgische politiediensten een andere naam opgaf, ondermijnt dan ook reeds uw algemene geloofwaardigheid. In de marge daarvan vraagt het CGVS zich ook af waarom u onderweg naar Europa een andere naam zou hebben moeten gebruiken. Dat anderen u daartoe aanzetten, zonder meer of zonder verdere reden, kan maar moeilijk overtuigen.”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Daarnaast blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat verzoeker bepaalde belangrijke elementen van zijn relaas op geen enkele manier kan staven met enig document of een ander begin van bewijs:

“U verklaarde dat uw vader vanuit Saoedi-Arabië naar Afghanistan terugkeerde na de dood van uw moeder. Noch staft u de dood van uw moeder, noch de jarenlange ziekte aan dewelke ze zou hebben geleden. Nochtans verklaarde u dat uw oom zorgde voor de behandeling van uw moeder en uzelf ook medicijnen aankocht voor haar (zie gehoorverslag CGVS p.10). Noch staft u dat uw vader in Saoedi-Arabië werkte. Nochtans kan daarvan een bewijs worden geleverd door voorleggen van een paspoort, van overschrijvingsbewijzen waarmee uw vader geld opstuurde, een werkvergunning uit Saoedi-Arabië of andere stukken. U legde daarvan niets voor, meer zelfs, u had helemaal geen weet van een paspoort en/of visum voor uw vader (zie gehoorverslag CGVS p.17). Dat u als enige en minstens bijna meerderjarige zoon op het ogenblik van uw vertrek daar niets over zou weten komt maar weinig aannemelijk over. Noch legde u verder enige stukken voor wat betreft de eigendom van uw huis en/of gronden. U verklaarde, gevraagd of u thuis eigendomspapieren van uw huis bezat, trouwens eerst ‘misschien, waarna u even later volmondig ‘ja, natuurlijk’ verklaarde (zie gehoorverslag CGVS p.11), hetgeen weinig coherent overkomt. Ten slotte legde u ook geen enkel stuk neer waaruit zou blijken

wanneer u Afghanistan zou hebben verlaten, evenmin legde u eng stuk neer ter staving van uw beweerde reisweg. U gaf tijdens het gehoor op het CGVS aan dat u geen stukken meer zou kunnen voorleggen (zie gehoorverslag CGVS p.25). U stelde 'dat gaat nooit lukken'. Echter is het opvallend dat u na het gehoor er dan wél in slaagde nog twee foto's door te sturen. Op deze foto's kan echter op geen enkele wijze worden opgemaakt waar ze zijn genomen, noch wanneer of onder welke omstandigheden."

Verzoeker werpt hiertegen op dat het vereisen van dergelijke documenten voor de beoordeling van een geloofwaardige asielaanvraag onredelijk is, temeer nu de moeilijkheden voor hem om deze stukken te bekomen niet werden nagegaan. Hij meent dat het opleggen van een voorwaarde om elk feit te bewijzen via documenten of attesten voorbijgaat aan het uiteindelijk doel van de asielprocedure waarbij ook het hele relaas op zich wordt bekeken. Verzoeker gaat er evenwel zelf aan voorbij dat ook zijn relaas werd onderzocht, doch dat hierbij gestuit werd op tal van incoherenties en onsamenhangende en tegenstrijdige verklaringen, waardoor, in combinatie met het gebrek aan documenten ter staving van het relaas, tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas werd besloten.

Verder stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op goede gronden vast dat de twee brieven van respectievelijk enkele dorpsoudsten en A. K. die verzoeker had voorgelegd weliswaar vertellen wat er met verzoekers vader zou zijn gebeurd, doch nergens aanhalen dat verzoeker door de taliban werd meegenomen en dat hij daarna kon ontsnappen. Verzoeker betwist niet dat de bewijswaarde van zulke brieven, gezien het in Afghanistan gemakkelijk is om desnoods via corruptie valse of vervalste stukken te verkrijgen, zeer gering is en dat de geloofwaardigheid van deze stukken volledig teniet wordt gedaan nu blijkt dat een essentieel element van verzoekers asielrelaas er nergens in terug te vinden is, terwijl deze brieven nochtans ten behoeve van verzoekers asielaanvraag lijken te zijn opgesteld.

Verzoeker werpt hiertegen op dat niet *in concreto* wordt aangeduid waarom de brieven die hij heeft voorgelegd, behept zouden zijn met een valsheid. Hiermee lijkt hij er ten onrechte van uit te gaan dat aan de voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit. Daarenboven kan aan documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu*, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing, niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de niet betwiste vaststelling dat in Afghanistan valse documenten gemakkelijk verkregen kunnen worden door de hoge graad van corruptie aldaar, kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoeker neergelegde brieven van A. K. en enkele dorpsoudsten.

Tevens wordt er in de bestreden beslissing gewezen op de volgende tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen:

"Ten derde stelt het CGVS vast dat u in de vragenlijst van het CGVS liet optekenen dat uw vader wegens de ziekte van uw moeder terugkeerde naar Afghanistan (zie vragenlijst CGVS vraag 5), waarna uw vader werd vermoord door de Taliban en waarna uw moeder dan overleed. Verderop in de vragenlijst verklaarde u dan dat uw moeder overleed acht dagen voor uw vader (zie vragenlijst CGVS vraag 5). Dat u zulke tegenstrijdige verklaringen aflegde ten aanzien van de DVZ bij het invullen van deze vragenlijst én dat u deze vragenlijst dan voor akkoord ondertekende nadat die u was voorgelezen in uw moedertaal, komt bedenkelijk over en doet twifelen aan de waarachtigheid van uw relaas. Dat u later ten aanzien van het CGVS de inhoud van de vragenlijst corrigeerde (zie gehoorverslag CGVS p.2), doet niets af aan deze vaststelling. Meer zelfs, u stelde ten aanzien van het CGVS op hetzelfde ogenblik ook vast dat u niet twee maanden, zoals vermeld in de vragenlijst van het CGVS (zie vragenlijst CGVS vraag 5), maar zeven of acht dagen in een madrassa in Jalalabad verbleef (zie gehoorverslag CGVS p.2). Zulke vergissing van tijd komt weinig aannemelijk over, ook al gaf u aan dat u op de DVZ bij het invullen van die vragenlijst van het CGVS zou verklaard hebben dat u de intentie had om twee of drie maanden in Jalalabad te blijven. U gaf in de vragenlijst aan dat uw oom in die tussentijd uw gronden verkocht en een smokkelaar diende te contacteren voor uw vertrek. Aldus komt een verblijf in Jalalabad van slechts zeven of acht dagen eerder weinig aannemelijk over."

Verzoeker laat wat dit betreft gelden dat hij deze fouten heeft rechtgezet op het CGVS en dat deze dus niet kunnen worden aangehaald om tot de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen te besluiten. Hij beperkt zich evenwel tot een loutere negatie van wat in de bestreden beslissing wordt gesteld, met name dat het feit dat hij later ten aanzien van het CGVS de inhoud van de vragenlijst corrigeerde niets afdoet aan de vaststelling dat het afleggen van zulke tegenstrijdige verklaringen ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) bij het invullen van deze vragenlijst en het voor akkoord ondertekenen van deze vragenlijst nadat die hem was voorgelezen in zijn moedertaal, bedenkelijk overkomt en doet twijfelen aan de waarachtigheid van zijn relaas. Verzoeker verduidelijkt nergens met concrete elementen waarom hij meent dat deze vaststelling van de commissaris-generaal feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk zou zijn. Aldus slaagt hij er niet in de onjuistheid van deze motieven aan te tonen.

Vervolgens stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op goede gronden vast dat het helemaal niet duidelijk is waarom de taliban verzoekers vader als spion verdacht. De dood van verzoekers moeder is immers een aannemelijke reden waarom verzoekers vader naar zijn dorp trachtte te gaan, zodat het verwonderlijk overkomt dat de taliban verzoekers vader, die als arbeider in Saoedi-Arabië werkte, als een spion zou zien enkel omdat die naar zijn dorp wilde gaan. Dat de taliban daarop zou besluiten om ook verzoeker, die eigenlijk amper iets wist van zijn vader, te willen doden komt al helemaal weinig overtuigend over. Bovendien geeft de omstandigheid dat de taliban verzoeker enkele dagen zou vasthouden en hem bij een aanval zou laten ontsnappen aan dat de taliban weinig concrete interesse had om verzoeker op welke manier dan ook aan te pakken, hetgeen opnieuw danig de geloofwaardigheid van verzoekers relaas ondermijnt. Ten slotte wordt de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen nog verder ondermijnd doordat dit element nergens staat vermeld in de twee brieven van respectievelijk A. K. en enkele dorpsoudsten.

Verzoeker kan niet ernstig worden genomen waar hij thans voor het eerst in het verzoekschrift betoogt dat zijn paternale familie banden had met de taliban en zijn vader als spion hebben aangegeven aan de taliban omdat diens terugkeer voor hen problemen opleverde om de familiegroonden in bezit te krijgen. Dat verzoeker dit op het CGVS niet heeft kunnen verduidelijken is bovendien erg onwaarschijnlijk, nu hij daar wel verklaarde dat de taliban zijn landen wilde nemen (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 17 mei 207, p. 18). Hoe dan ook betwist verzoeker niet dat dit element nergens staat vermeld in de twee brieven van respectievelijk enkele dorpsoudsten en A. K., terwijl deze brieven nochtans ten behoeve van zijn asielaanvraag lijken te zijn opgesteld. Ook dit ondermijnt verzoekers verklaringen danig.

Ten slotte wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat het opmerkelijk is dat verzoeker zichzelf onder zijn eigen naam én met foto's op "facebook" plaatst, terwijl hij verklaart dat hij uit de handen van de taliban is kunnen ontsnappen en dat hij vreest door de taliban gezocht te worden. Dat verzoeker thans in België verblijft en hier geen problemen heeft met de taliban doet geen afbreuk aan de vaststelling dat hij zichzelf en eventuele verwanten hiermee kwetsbaar opstelt. De commissaris-generaal stelt dan ook terecht dat ook dit gegeven verzoekers vrees ten aanzien van de taliban verder ondermijnt.

Verzoeker voert in het algemeen aan dat de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden en ongeloofwaardigheden hem niet kunnen worden verweten omdat hij, gezien het trauma dat door de omstandigheden is veroorzaakt, de tijdsruimte tussen zijn vertrek uit Afghanistan en zijn gehoor op het CGVS, de spanningen die de procedure voor hem meebracht en zijn beperkte scholingsgraad, niet mogelijk is om steeds coherente verklaringen af te leggen. Hij kan evenwel niet overtuigen. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen – waaronder *in casu* het door verzoeker voorgehouden overlijden van zijn moeder en vader en zijn verblijf in een madrassa in Jalalabad voor zijn vertrek –, ongeacht het tijdsverloop, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan hebben. Voorts is een zekere mate van stress inherent aan elk interview, doch dit staat er niet aan in de weg dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij middels een coherent en waarachtig relaas aantoont dat zijn verzoek gerechtvaardigd is, wat *in casu* niet het geval is. Ook verzoekers voorgehouden analfabetisme kan geen verschoning bieden voor de vastgestelde tegenstrijdigheden en ongeloofwaardigheden in zijn relaas. Een desgevallend gebrek aan scholing kan immers niet verklaren dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over de volgorde in de tijd van het overlijden van zijn ouders en over de duur van zijn verblijf in de madrassa in Jalalabad voor zijn vertrek uit Afghanistan. De Raad wijst er in dit verband op dat ongeletterdheid de verstandelijke vermogens niet aantast en dat verzoeker geenszins aantoont dat hij niet over de verstandelijke vermogens beschikt om eenvoudige vragen betreffende de gebeurtenissen

die hem zijn voorgevallen te beantwoorden. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht diens analfabetisme, in het geheugen gegrift staan indien zij zich in werkelijkheid hebben voorgedaan. Daarenboven kan aan verzoekers voorgehouden analfabetisme danig worden getwijfeld nu hij bewust aan de Belgische politiediensten een andere naam heeft kunnen opgeven, hij zijn gehoorverslag van de DVZ en andere stukken heeft kunnen ondertekenen met een identieke handtekening (zie: adm. doss., stukken 13 en 14) en hij actief bleek te zijn op “facebook” (zie: adm. doss., stuk 17, map met ‘landeninformatie’). Ten slotte onderneemt verzoeker geen enkele poging om het door hem voorgehouden trauma te staven met enig begin van bewijs, laat staan dat hij aantoonde dat hij hierdoor niet in staat zou zijn tot het afleggen van coherente, gedetailleerde en doorleefde verklaringen.

Voor het overige blijft verzoeker in wezen slechts steken in het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden asielmotieven en het herhalen van zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij dan ook niet vermag de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten waar wordt geoordeeld dat hij er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Waar verzoeker nog laat gelden dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan tot een sociale kwetsbare groep behoort nu hij aldaar een “returnee” zou zijn met ernstige problemen door zijn opgelopen trauma’s en zijn beperkte mogelijkheden *qua* scholing, temeer nu hij er geen netwerk meer heeft, wordt erop gewezen dat deze elementen geen verband houden met de criteria van het Verdrag van Genève.

De door verzoeker op het CGVS voorgelegde documenten, met name zijn taskara, de taskara van zijn vader, een brief van de dorpsoudsten en een brief van A. K. en twee foto’s, vermogen om de hierboven reeds aangehaalde redenen de voorgaande appreciatie niet te wijzigen.

Ook de door verzoeker bij aanvullende nota van 27 december 2017 aan de Raad overgemaakte stukken, met name een ongedateerd schrijven van de voorzitter van de “*commissie van Nomaden, Martelaren, Gehadicapten en vluchtelingen en bij de Wolesi Jirga*” waarin deze aan de genoemde commissie een verzoek overmaakt van verzoekers oom om verzoeker te helpen nadat de taliban zijn vader als spion bestempelde en vermoord heeft, een verslag van de “*commissie van Nomaden, sociaal zaken, Martelaren, Gehadicapten, vluchtelingen en Ontheemden zaken*” waarbij wordt besloten om de kwestie schriftelijk mee te delen aan het ministerie van binnenlandse zaken, een dreigbrief met het logo van de taliban en een schrijven van de voorzitter van de “*commissie van Nomaden, sociaal zaken, Martelaren, Gehadicapten en Ontheemden zaken*” van 16 mei 2014 aan het ministerie van binnenlandse zaken van Afghanistan, zijn niet van aard om deze appreciatie in positieve zin om te buigen. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, en kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de door verzoeker niet betwiste vaststelling in de bestreden beslissing dat het in Afghanistan vrij eenvoudig is om valse en/of vervalste documenten te verkrijgen, kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoeker bij aanvullende nota voorgelegde stukken. Daarbij komt dat de benaming van de commissie in de drie voorgelegde schrijvens verschillend is, wat eens temeer doet twifelen aan de authenticiteit van deze schrijvens. Bovendien dateert het verslag van de “*commissie van Nomaden, sociaal zaken, Martelaren, Gehadicapten, vluchtelingen en Ontheemden zaken*” waarbij wordt besloten om de kwestie schriftelijk mee te delen aan het ministerie van binnenlandse zaken en het schrijven van de voorzitter van de “*commissie van Nomaden, sociaal zaken, Martelaren, Gehadicapten en Ontheemden zaken*” aan het ministerie van binnenlandse zaken van Afghanistan van 16 mei 2014, terwijl verzoeker het overlijden van zijn moeder situeerde op ongeveer 2 jaar en 8 maanden vóór zijn gehoor op het CGVS op 17 mei 2017, zodat het zeer merkwaardig is dat in beide voorgelegde schrijvens reeds gewag wordt gemaakt van de dood van verzoekers vader, die dan weer volgens verzoekers verklaringen op het CGVS na zijn moeder overleed (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 17 mei 2017, p. 2). Ook in het ongedateerde schrijven van de voorzitter van de “*commissie van Nomaden, Martelaren, Gehadicapten en vluchtelingen en bij de Wolesi Jirga*”, dat logischerwijze voorafgaat aan de twee hierboven besproken schrijvens van 16 mei 2014 is reeds sprake van het overlijden van verzoekers moeder, terwijl deze volgens verzoekers verklaringen pas later is gestorven.

Om al deze redenen kan aan de bij aanvullende nota van 27 december 2017 aan de Raad overgemaakte stukken geen bewijswaarde worden toegekend.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.6. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Waar verzoeker nog stelt dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan tot een sociale kwetsbare groep behoort nu hij aldaar een "returnee" zou zijn met ernstige problemen door zijn opgelopen trauma's en zijn beperkte mogelijkheden qua scholing, temeer nu hij er geen netwerk meer heeft, wordt er op gewezen dat hij met zijn algemene, theoretische betoog, met verwijzing naar en citaten uit allerhande internationale rapporten en verklaringen, niet aannemelijk maakt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan met socio-economische moeilijkheden riskeert te worden geconfronteerd die een dermate niveau van hardheid bereiken dat zij zouden oplopen tot een mensonterende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. In het dossier van verzoeker zijn er alvast geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in zijn hoofde suggereren. Zo kan wat verzoekers beweerde opgelopen trauma's en analfabetisme worden verwezen naar wat daarover *supra* reeds werd gesteld. Wat verzoekers netwerk in Afghanistan betreft, blijkt uit zijn "facebook" profiel dat hij veel vrienden heeft waarvan er sommige in Jalalabad of Kabul wonen. Bovendien worden zijn vluchtverklaringen met betrekking tot het overlijden van zijn vader en moeder om de hierboven reeds aangegeven redenen ongeloofwaardig geacht.

2.3.6.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeker, door ongeloofwaardige verklaringen te hebben afgelegd over zijn beweerde achtergrond, zijn zogenaamde gebrek aan sociaal en/of familiaal netwerk en bijhorende financiële draagkracht en zijn uiteindelijke ogenblik van vertrek uit Afghanistan, niet toelaat om een correct zicht te krijgen op zijn persoonlijke omstandigheden en het CGVS verhindert te beoordelen of hij in staat is om bij een terugkeer naar Afghanistan, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud te voorzien. Deze vaststellingen ontslaan de commissaris-generaal evenwel niet van zijn plicht om een onderzoek te doen naar de nood aan subsidiaire bescherming.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat aan verzoekers Afghaanse nationaliteit niet wordt getwijfeld. Evenmin wordt getwijfeld aan verzoekers afkomst uit het district Hisarak in de provincie Nangarhar. De commissaris-generaal wijst er in de bestreden beslissing zelf op dat twijfels over bepaalde aspecten van een relaas het CGVS niet ontslaan van de opdracht een reëel risico op ernstige schade te toetsen betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat.

Te dezen kan de Raad niet anders dan vaststellen dat niet onderzocht is of verzoeker, wanneer hij terugkeert naar Afghanistan, een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. De omstandigheid dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over zijn beweerde achtergrond, zijn zogenaamd gebrek aan sociaal en/of familiaal netwerk en bijhorende financiële draagkracht en zijn uiteindelijke ogenblik van vertrek uit Afghanistan doet hieraan geen afbreuk.

Gezien de Raad in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing, voor wat betreft de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juni 2017 wordt vernietigd in zoverre aan de verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Artikel 3

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

D. DE BRUYN